

РЕШЕНИЕ

№ 95

гр. В. 12.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – В. в публично заседание на двадесет и шести май през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Г. П. Й.

при участието на секретаря И. С. К.
като разглежда докладваното от Г. П. Й. Гражданско дело № 20221300100310
по описа за 2022 година

Делото е образувано по исковата молба на Р. М. К., ЕГН: ***** с
адрес: С. чрез адвокат В. А. В., САК срещу Е. Д. ЕООД, ЕИК: . с адрес: с. В.

Сочи ,че на дата 02.11.2021 Районен съд- гр. В. е дал указания на заявителя - кредитор- Р. М. К. по ч.гр.д. № 1953/2021, VII с-в, че може да предяви установителен иск за вземането си по издадената заповед за незабавно изпълнение № 541 от 28.09.2021 по ч.гр.д. № 1953/2021. VII с-в на РС- В. поради това, че длъжникът е подал възражение по чл. 414 ГПК срещу издадената заповед за изпълнение. В указания едномесечен срок се предявява настоящия положителен установителен иск по чл. 422 вр чл. 417, т. 10 ГПК.

Поддържа се ,че на дата 19.03.2012 г. в гр. В. ответникът Е. Д. ЕООД, ЕИК: . в качеството му на издател и платец, е издал запис на заповед в полза на Р. М. К., ЕГН: ***** за сума в размер на 200,000.00 / двеста хиляди / лева платими на определен ден- 19.03.2020 г. в гр. С.. Въпреки настъпването на падежа на вземането по записа на заповед, ответникът не е заплатил дължимата сума в размер на 200 000,00 лева на Р. М. К.. Вследствие на това, на дата 15.09.2021 г. със заявление по чл. 417, т. 10 ГПК Р. М. К. е сезирал съда с искане за издаване на заповед за незабавно изпълнение и изпълнителен лист въз основа на издадения в негова полза запис на заповед. Съдът с

разпореждане ,постановено по ч.гр.д. № 1953/2021, VII с-в СРС, е издал заповед за незабавно изпълнение и изпълнителен лист, въз основа на които ищецът образувал изпълнително дело № 20218980401216 по описа на кантората на ЧСИ С. Н. рег. № 898. След депозиране на възражение по чл. 414 ГПК, за заявителя- кредитор бил налице правен интерес от това да предяви иск по чл. 422 ГПК за установяване на вземането, за което е издадена заповед за незабавно изпълнение по ч.гр.д. № 1953/2021, VII с-в на ВРС.

От правна страна се поддържа ,че заповедта за изпълнение е издадена въз основа на редовен от външна страна запис на заповед, съдържащ наименованието запис на заповед в текста на документа на езика, на който е написан, обещание да се плати определена сума в размер на 200 000.00 лева, което не е поставено в зависимост от настъпването на условие, падеж на задължението- уговорен на определен ден съобразно чл. 486, ал. 1, т. 4 ТЗ, място на плащането- гр. София, място на издаване- гр. Видин, посочено до името на издателя, дата на издаването на заповедната ценна книга и подпис на ответника Е. Д. ЕООД.

След като записът на заповед имал всички необходими реквизити по чл. 535 ТЗ, то в полза на Р. М. К. в качеството му на поемател по записа на заповед било възникнало вземане в размер на 200 000.00 лева срещу издателя „Е. Д.“ ЕООД, изискуемостта на което е настъпила на 19.03.2020 г.

С настоящата искова молба, в условията на евентуалност, в случай, че предявеният положителен установителен иск бъде отхвърлен и издадената заповед за незабавно изпълнение бъде обезсилена поради релевирано от ответника и прието за основателно от съда възражение за прескрибиране на ефекта по менителницата или преюдицирането на последната,се иска да се осъди ответникът „Е. Д.“ ЕООД да заплати на Р. М. К. 200,000.00 / двеста хиляди / лева, представляваща сума по записа на заповед, с която платецът се е обогатил за сметка на поемателя. Фактът на отхвърлянето на исковете по записа на заповед бил достатъчно основание за уважаване на предявения иск за менителнично неоснователно обогатяване. В производството по иска по чл. 534, ал. 1 ТЗ, за разлика от исковете за неоснователно обогатяване по чл. 55-59 ЗЗД, не подлежала на изследване степента на обедняване и обогатяване и съотношението между тях; имало ли е размяна на имуществени блага от единия патримониум в другия, като вредата се изразява в това, че

имуществото на приносителя не може да се увеличи с паричната сума по ефекта, а обогатяването на издателя - че не е изплатил сумата за погасяване на задължението поради пропуск да бъдат извършени необходимите действия за запазване на преките менителнични права от ползващото се лице.

Иска се да бъде постановено решение, с което на основание чл. 422 ГПК вр. с чл. 535 вр. с чл. 486, ал. 1, т. 4 ТЗ да се признае за установено, че в полза на Р. М. К., ЕГН: ***** съществува вземане срещу Е. Д. ЕООД, ЕИК... в размер на 200 000.00 / двеста хиляди / лева, представляваща сума по издаден запис на заповед на 19.03.2012 г. с падеж 19.03.2020 г., ведно със законната лихва върху главницата от 15.09.2021 г. до окончателното погасяване на задължението, за което вземане е издадена заповед за незабавно изпълнение по чл. 417, т. 10 ГПК по ч.гр.д. № 1953/2021 г. по описа на VII с-в на Видинския районен съд.

В условията на евентуалност, в случай, че бъде отхвърлен предявеният иск по чл. 422 ГПК и издадената заповед по ч.гр.д. № 1953/2021 по описа на VII с-в на Видинския районен съд бъде обезсилена, поради давност или неизвършване на необходимите действия за запазване на правата по записа на заповед, се иска на основание чл. 534, ал. 1 ТЗ да бъде осъден ответникът Е. Д. ЕООД, ЕИК: ..., да заплати на Р. М. К., ЕГН: ***** 200 000.00 / двеста хиляди / лева, представляваща сума, с която „Е. Д. „ЕООД се е обогатило във вреда на Р. М. К..

Към исковата молба са приложени :

1. Адвокатско пълномощно;
2. Договор за правна защита и съдействие;
3. Запис на заповед от 19.03.2012- препис- оригиналът се намира в кориците на делото;
4. Заповед за изпълнение № 541 от 28.09.2021 по гр.д. № 1953/2021 на РС- В.;
5. Изпълнителен лист № 229 от 28.09.2021 по гр.д. № 1953/2021 на РС- В.;
6. Определение № 629 от 21.10.2021 по гр.д. № 1953/2021, VII С-в на РС- В.- съдържащо указания по чл. 415 ГПК;
7. Препис от исковата молба и доказателствата за ответника;

Ответникът „Е. Д.” ЕООД, ЕИК..., със седалище и адрес на управление в Община Б. с. В. Западен стопански двор, представлявано от управителя М. М. С. чрез пълномощник адвокат О. Л. В., САК, тел. 0887 513 321 ,Съдебен адрес: гр. С. е представил отговор на исковата молба на Р. К. ..

Поддържа ,че исковете са допустими, но неоснователни .

По отношение на иска с правно основание чл. 422 ГПК се сочи,че съгласно т. 17 от Тълкувателно решение № 4/2013 г. на ОСГТК на ВКС, предмет на делото при предявен установителен иск по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК в хипотезата на издадена заповед за изпълнение по чл. 417, т. 9 /актуална т. 10/ ГПК, какъвто е предявеният в настоящето производство иск, е съществуването на вземането, основано на запис на заповед. Това вземане произтича от някакъв вид каузално правоотношение между издателя и лицето, на което трябва да се плати сумата по ценната книга. В конкретния случай обаче такова каузално правоотношение липсвало изцяло. Ищецът Р. М. К. бил разписал процесния запис на заповед в качеството си на управител на „Е. Д.” ЕООД, какъвто той е бил на датата, формално посочена като дата на издаване на запис на заповед, а именно 19. 03. 2012 г. Записът на заповед бил издаден в полза на Р. М. К. като физическо лице, т. е. ищецът сам на себе си бил издал процесния запис на заповед, с който е задължил „Е. Д. ЕООД.

Категорично се твърди, че между Р. М. К. и „Е. Д.” ЕООД не съществува никакво каузално правоотношение (в смисъл на житейска и/или икономическа причина), по силата на което „Е. Д.” ЕООД да дължи на Р. М. К. сума в размер на 200 000 лв. или друг вид имуществена престация на такава стойност, поради което не съществува вземане, основано на запис на заповед .

Единствените каузални правоотношения между Р. М. К. и „Е. Д.” ЕООД произтичали от дадени от страна на К. заеми, за връщане на които обаче К. бил предявил отделен иск, за разглеждане на който имало висящо дело пред Районен съд В., V състав, гр. д. № 20211320102238. В рамките на това дело ищецът претендирал връщане надума в размер на 90 000 лв., произтичаща от дадени, но невърнати заеми от страна на „Е. Д.” ЕООД. Фактът на съществуване на заемните правоотношения бил признат от „Е. Д.” ЕООД, като пред съда било направено възражение за частично връщане на дадените заеми и за цялостно погасяване на претенциите на ищеца по давност. В тази

връзка се представят исковата молба, отговорът на исковата молба и определението на РС В. за насрочване на гр. дело № 20211320102238. Следващо заседание по това дело било насрочено за 09. 06. 2022 г. Представя се също така и извлечение от главната книга на аналитичните сметки от 01. 01. 2012 до 31. 12. 2015 г. на „Е. Д. ЕООД относно счетоводните записи по сметка 499 ,касаещи Р. К., както и следните договори за паричен заем и разходни/приходни касови ордери по повод предоставянето и връщането на заемите, предоставени от ищеца, които са както следва:

1. Договор за паричен заем от 07. 01. 2013 г. за сумата от 13 000 лв.

Ищецът бил предоставил заема в брой в касата на дружеството на три отделни плащания, за които имало издадени квитанции към приходни касови ордери съответно на 10. 01. 2013 г. за 6 000 лв., на 22. 01. 2013 г. за 6 000 лв. и на 24. 01. 2013 г. за 1 000 лв.

Съгласно т. II. 3. от договора за заем, крайният срок за връщане на заетата сума е 31. 12. 2013 г.

По този заем ответното дружество било погасило изцяло дължимите суми чрез връщането им в брой на ищеца, за което били издадени разходни касови ордери, както следва: на 13. 05. 2015 г. за 770, 07 лв. лихва; на 13. 05. 2015 г. за 5 000 лв. главница; на 25. 06. 2015 г. за 485 лв. лихва; на 25. 06. 2015 г. за 3 000 лв. главница; на 15. 07. 2015 г. за 826, 94 лв. лихва; на 15. 07. 2015 г. за 5000 лв. главница.

2. Договор за паричен заем от 31. 01. 2013 г. за сумата от 12 000 лв. Ищецът бил предоставил заема в брой в касата на дружеството, за което имало издадена квитанция към приходен касов ордер на 01. 02. 2013 г. за 12 000 лв.

Съгласно т. II. 3. от договора за заем крайният срок за връщане на заетата сума е 31. 12. 2013 г.

По този заем ответното дружество било погасило частично дължимите суми, чрез връщането им в брой на ищеца, за което били издадени 2 бр. разходни касови ордери от 19. 08. 2015 г., както следва -за сумата от 670, 94 лв., представляваща лихва и за сумата от 4 000 лв., представляваща главница.

3. Договор за паричен заем от 08. 03. 2013г. за сумата от 14 500 лв.

Ищецът бил предоставил заема в брой в касата на дружеството на две

отделни плащания, за които имало издадени квитанции към приходни касови ордери съответно на 11. 03. 2013 г. за 6500 лв. и на 15. 03. 2013 г. за 8000 лв.

Съгласно т. II. 3. от договора за заем крайният срок за връщане на заетата сума е 31. 12. 2013г.

По този заем ответното дружество не е погасявало дължимите суми.

4. Договор за паричен заем от 19. 03. 2013 г. за сумата от 8 000 лв.

Ищецът е предоставил заема в брой в касата на дружеството, за което има издадена квитанция към приходен касов ордер на 20. 03. 2013 г. за 8000 лв.

Съгласно т. II. 3. от договора за заем, крайният срок за връщане на заетата сума е 31. 12. 2013г.

По този заем ответното дружество не е погасявало дължимите суми.

5. Договор за паричен заем от 28. 03. 2013 г. за сумата от 9 800 лв.

Ищецът е предоставил заема чрез банков превод по сметка на дружеството.

Съгласно т. II. 3. от договора за заем, крайният срок за връщане на заетата сума е 31. 12. 2013г.

По този заем ответното дружество не е погасявало дължимите суми.

6. Договор за паричен заем от 29. 04. 2013 г. за сумата от 9 900 лв.

Ищецът е предоставил заема чрез банков превод по сметка на дружеството.

Съгласно т. II. 3. от договора за заем, крайният срок за връщане на заетата сума е 31. 12. 2013 г.

По този заем ответното дружество не е погасявало дължимите суми.

7. Договор за паричен заем от 20. 04. 2015 г. за сумата от 40 000 лв.

От така уговорения размер на заема ищецът е предоставил 2 000 лв., които е внесъл в брой в касата на дружеството на 27. 04. 2015 г., за което има издадена квитанция към приходен касов ордер на 27. 04. 2015 г. за 2 000 лв.

Отделно от това той бил направил 4 превода по банковата сметка на ответното дружество през м. април 2015 г., чиято обща стойност е 38 000 лв. съгласно т. II. 3. от договора за заем, крайният срок за връщане на заетата сума е 31. 12. 2015 г.

По този заем ответното дружество не е погасявало дължимите суми.

Видно от изложеното, общият размер на предоставените от ищеца на „Е. Д.” ЕООД заемни средства е 107 200 лв., от които „Е. Д. ЕООД е върнало 17 000 лв. главница, или дължими оставали 90 200 лв., които, както е посочено, са предмет на разглеждане по висящото гр. дело № 20211320102238 по описа на РС В. Доколкото е налице висящ спор между страните по посочените правни основания, същите не могат да бъдат приети за валидно каузално правоотношение, покрито от запис на заповед, тъй като евентуално уважаване на претенцията на ищеца в този случай ще му създаде възможност два пъти да търси една и съща сума, с което самият ищец ще реализира неоснователно обогатяване.

Твърди се ,че извън посочените каузални правоотношения, които вече са обект на съдебен спор между страните, не съществували други, които да обосноват издаването на процесния запис на заповед. Нещо повече, видно от изложеното по-горе, К. предоставил първия заем на „Е. Д. ЕООД на 07. 01. 2013 г. което е 10 месеца след издаването на процесния запис на заповед, т. е. към момента на издаване на запис на заповед изобщо не е съществувал никакъв дълг на „Е. Д.” ЕООД към Р. К..

С оглед на изложеното се твърди, че единствената цел на процесния запис на заповед е да създаде ценна книга, чрез която Р. К. да се обогати неоснователно и несправедливо за сметка на „Е. Д.” ЕООД.

Нещо повече, от страна на „Е. Д.” ЕООД съществувало основателно подозрение, че процесният запис на заповед реално е издаден много по- късно от посочената дата на издаване, като най-вероятно това е станало през 2021 г. Показателен в тази насока е фактът, че записът на заповед никога не е бил предявяван на „Е. Д.” ЕООД съгласно изискванията на чл. 475 и в срока по чл. 491 от Търговския закон. За неговото съществуване „Е. Д.” ЕООД научило при представяне на Заповедта за изпълнение, издадена от РС В. ЕО, VII. състав, по ч. гр. д. № 20211320101953 по описа за 2021 г.

Предвид изложеното и на основание чл. 193 ГПК се оспорва истинността на представения с исковата молба запис на заповед, като се твърди неистинност на материализирания в него факт на съществуване на задължение на „Е. Д.” ЕООД към Р. К.. Твърди се също така, че посочената в записа на заповед дата на издаване, а именно 19. 03. 2021 г. не е вярна и

документът е антидатиран.

По отношение на иска с правно основание чл. 534 от Търговския закон се поддържа, че предпоставка за уважаване на този иск е ищецът при условията на пълно и главно доказване да установи пред съда следните юридически факти: наличие на действителен менителничен ефект, по който той не може да реализира правата си поради изтекли давностни срокове /прескрибция/ или поради неизвършване на действие за запазване на правата /преюдициране/; претърпени вреди вследствие невъзможност да се реализира менителничното право; наличие на елемент на обогатяване от страна на издателя на записа на заповед.

Според константната практика на ВКС, абсолютната процесуална предпоставка за възникване на специалния иск по чл. 534 ТЗ било погасяването на правото на приносителя на записа на заповед на прекия иск по чл. 531, ал. 1 от ТЗ /в този смисъл са например Решение № 132 от 17. 06. 2010 г. по т. д. № 161/2009 и Решение № 74 от 10. 07. 2012г. по т. д. № 119/2011г./. Този факт подлежал на доказване от страна на ищеца, но в настоящето дело същият не твърдял настъпване на това обстоятелство и не ангажирал доказателства в тази връзка.

Противно на изложеното в исковата молба, че самият факт „на отхвърляне на исковете по записа на заповед е достатъчно основание за уважаване на предявения иск за менителнично неоснователно обогатяване“, според ВКС /в този смисъл са например Решение № 133 от 05. 07. 2013г. по т. д. № 104/2011г. и Решение № 110 от 08. 11. 2010 г. по т. д. № 949/2009г./ връзката между менителничния ефект и каузалното правоотношение също подлежи на разглеждане в процеса при преценка на основателността на претенцията по чл. 534 ТЗ в случаите, когато са наведени твърдения за съществуването на такова каузално правоотношение от страна на ищеца или на ответника. Доколкото с настоящия отговор на исковата молба „Е. Д.“ ЕООД прави възражение за това, че записът на заповед не почива върху никаква каузална сделка и не е налице правоотношение между страните, което да обуславя неговото издаване, а напротив, същият е издаден и подписан едностранно от ищеца и в негова полза с единствената цел той да се обогати неоснователно за сметка на „Е. Д.“ ЕООД, то претърпените от ищеца вреди, както и елементът на обогатяване от страна на издателя на записа на

заповед на общо основание също подлежали на пълно и главно доказване от ищеца, но същият не твърдял подобни конкретни обстоятелства и не ангажирал доказателства в тази връзка.

По своята същност вредите, които подлежат на компенсиране посредством иска по чл. 534 ТЗ представляват пропуснати за ищеца ползи. Според Тълкувателно решение № 3 от 12.12.2012 г., постановено по т. д. № 3/2012 г. на ВКС, ОСГТК, в което е формирана задължителна за съдилищата практика за пропуснатите ползи „ установяването на пропуснатата полза се основава на предположение за състоянието, в което имуществото на кредитора би се намирало, ако длъжникът беше изпълнил точно задължението си, съпоставено с имуществото му към момента на неизпълнението. Тъй като пропуснатата полза представлява реална, а не хипотетична вреда, това предположение винаги трябва да се изгражда на доказана възможност за сигурно увеличаване на имуществото и не може да почива на логическо допускане за закономерно настъпване на увеличаването. Пропуснатата полза е елемент от фактическия състав, пораждащ правото на обезщетение. Поради това и при липса на изрично установена в закона презумпция за настъпването ѝ, пропуснатата полза не се предполага, а следва да бъде доказана в процеса. Само ако бъде доказано, че при точно изпълнение на длъжника имуществото на кредитора е могло да бъде увеличено, ще бъде постигната целта на предвиденото в чл. 82 ЗЗД обезщетяване - да се поправят претърпените от кредитора вреди, без да се допусне обогатяването му за сметка на длъжника. ” Предвид изложеното по-горе, че липсва каквото и да било каузално правоотношение между страните по делото, въз основа на което ищецът да има правно валидна и обоснована претенция срещу ответника да му заплати сума в размер на 200 000 лв. или да му предостави друг вид имуществена облага на тази стойност, то нямало как неизпълнението на задължението по запис на заповед да доведе до намаляване на имуществото на ищеца и следователно искът за неоснователно обогатяване се явявал напълно неоснователен. Това било така, тъй като нямало как да се реализира обогатяване на ответника без обедняване на ищеца. В този смисъл, ако ответникът бъде принуден да заплати сумата по запис на заповед, то самият ищец чрез своето недобросъвестно поведение сам да създава чужди задължения в своя полза, би реализирал неоснователно обогатяване за сметка на „Е. Д.” ЕООД и то на значителна стойност. Подобен ефект бил в драстично

противоречие с нормата на чл. 534, ал. 1 ТЗ, която давала право на приносителя на менителничния ефект да иска от издателя му само и единствено сумата, с която той се е обогатил в негова вреда. Доколкото в разглеждания случай „Е. Д.” ЕООД не е реализирало вредоносно обогатяване за сметка на Р. К., претенциите на последния срещу „Е. Д. ЕООД се явявали напълно неоснователни.

Към отговора на ответника са приложени:

1. Искова молба от Р. М. К. срещу „Е. Д.“ ЕООД, по която е образувано гр. дело № 20211320102238 по описа на РС В.;
2. Отговор на исковата молба по гр. дело № 20211320102238 по описа на РС В.;
3. Определение № 455 от 22. 03. 2022г. на РС В. за насрочване на гр. дело № 20211320102238;
4. Счетоводна справка/Извлечение от главната книга на аналитичните сметки на „Е. Д. ” ЕООД относно предоставените и върнати заеми към Р. К.;
5. Договор за паричен заем от 31. 01. 2013г. за сумата от 12 000 лв.;
6. Квитанция към приходен касов ордер от 01. 02. 2013г. за 12 000 лв.;
7. Разходен касов ордер от 19. 08. 2015г. за сумата от 670, 94 лв.;
8. Разходен касов ордер от 19. 08. 2015г. за сумата от 4 000 лв.;
9. Договор за паричен заем от 07. 01. 2013г. за сумата от 14 500 лв.;
10. Квитанция към приходен касов ордер от 10. 01. 2013г. за 6 000 лв.;
11. Квитанция към приходен касов ордер от 22. 01. 2013г. за 6 000 лв.;
12. Квитанция към приходен касов ордер от 24. 01. 2013г. за 1 000 лв.;
13. Разходен касов ордер от 13. 05. 2015г. за 770, 07лв.;
14. Разходен касов ордер от 13. 05. 2015г. за 5 000лв.;
15. Разходен касов ордер от 25. 06. 2015г. за 485 лв.;
16. Разходен касов ордер от 25. 06. 2015г. за 3 000лв.;
17. Разходен касов ордер от 15. 07. 2015г. за 826, 94 лв.;
18. Разходен касов ордер от 15. 07. 2015г. за 5000 лв.;

19. Договор за паричен заем от 08. 03. 2013г. за сумата от 14 500 лв.;
20. Квитанция към приходен касов ордер от 11. 03. 2013г. за 6500 лв.;
21. Квитанция към приходен касов ордер от 15. 03. 2013г. за 8000 лв.;
22. Договор за паричен заем от 19. 03. 2013г. за сумата от 8 000 лв.;
23. Квитанция към приходен касов ордер от 20. 03. 2013г. за 8000 лв.;
24. Договор за паричен заем от 28. 03. 2013г. за сумата от 9 800 лв.;
25. Договор за паричен заем от 20. 04. 2015г. за сумата от 40 000 лв.;
26. Квитанция към приходен касов ордер на 27. 04. 2015г. за 2 000лв.;
27. Договор за паричен заем от 29. 04. 2013г. за сумата от 9 900 лв.

Тъй като производството се разглежда по реда на Глава тридесет и втора ГПК ПРОИЗВОДСТВО ПО ТЪРГОВСКИ СПОРОВЕ ,ищецът е депозирал **допълнителна искова молба**, в която поддържа, че вземането му от издаден на 19.03.2012 г. запис на заповед от Е. Д. ЕООД, ЕИК:.. не произтича от заемни правоотношения. Ищецът не твърди, че вземането му произтича от посочените от ответника в ОИМ договори за заем, поради което се иска да се отдели това обстоятелство за безспорно- доколкото самият ответник също твърди, че записът на заповед не обезпечава каузалните правоотношения- тези вземания от заемните правоотношения не са обезпечени с процесния запис на заповед.

Поддържа ,че записът на заповед обезпечава конкретно каузално правоотношение и че не е антидатиран, напротив, че той е издаден именно за да гарантира правата на ищеца. Конкретното каузално правоотношение, което записът на заповед обезпечава ,е това, че ищецът е действителният едноличен собственик на капитала на Е. Д. а предходният собственик г-жа М. Ц. П.а е била дългогодишно подставено лице на Р. К. поради това, че са живели на семейни начала и той е имал доверие.

От фактическа страна се твърди ,че от учредяването на „Е. Д.“ ЕООД до 19.03.2012 г. едноличен собственик на капитала и управител на дружеството е Р. М. К.. През 2012 г. поради изпадането в неплатежоспособност на няколко други негови търговски дружества - Е. ЕООД, ЕИК . и С. С. П.ЕАД, ЕИК . (и двете в несъстоятелност), по кредитите на които дружества Р. К. е бил лично отговорен като солидарен длъжник, ищецът решил да прехвърли фиктивно собствеността върху притежаваните от него всички дялове в ответника „Е.

Д.“ ЕООД на доверени свои подставени лица. Така, на 19.03.2012 г.- датата на издаване на запис на заповед, Р. К. прехвърлил всички притежавани от него дружествени дялове от капитала на „Е. Д.“ на сестра си Л. М.а К.а- И., ЕГН: ***** срещу 40,000.00 лева- платими по банков път. Въпросната сума никога не му е била плащана. За да обезпечи правата си като единствен собственик на дружеството, К. издал в своя полза запис на заповед за сумата от 200 000.00 лева, която представлявала стойността на вложените от него през годините лични средства за закупуване на земеделски земи и развиване на дружеството. По- малко от три месеца след „придобиване“ на дяловете от сестрата на ищеца, по негови указания - Л. М.а К.а- И. прехвърлила същите дялове на М. Ц. П.а, с което тогава ищецът имал интимни отношения и и имал доверие. Госпожа П.а била бивш служител на НАП без официални реални доходи (извън заплатата и) и тя никога не е плащала 10,000.00 лева на Л. М.а К.а, защото сделката- както и първата, била фиктивна. Тези отношения на подставено лице и действителен собственик продължили близо 10 години, когато госпожа П.а и К. се разделили заради това, че госпожа П.а влязла в интимни отношения с **бащата** на настоящия вписан собственик на капитала- М. М. С. роден 1998 година. Г. М. С. бил и причината П.а и К. да се разделят като двойка. Кратко след раздялата, К. си поискал дяловете от неговата фирма, която той е създал и управлявал през всичките тези години, докато госпожа П.а е получавала щедро възнаграждение за това, че е подставено лице. Последната обаче отказала да върне собствеността на ищеца и заради това и ищецът се възползвал от издадения в негова полза запис на заповед от 19.03.2012 г., който е издаден в деня на първото прехвърляне на дяловете, за да обезпечи неговите вложения в дружеството, което е било негова собственост през цялото време.

Постъпил е **допълнителен отговор** от „Е. Д.“ ЕООД с ЕИК . със седалище и адрес на управление с.В.,община Б., област В., представлявано по пълномощие от адвокат Н. А. от АК В. със съдебен адрес град С.

Поддържа се ,че вземането на ищеца към ответното дружество за сумата от 200 000 лева главница не е възниквало и не съществува.

Ищецът твърдял, че между страните по делото съществували каузални правоотношения - процесният запис на заповед от 19.03.2012 г. за дължими от ответника 200 000 лева представлявала дадени от К. суми за закупуване на

земеделски земи и за развитие на ответното дружество и чрез процесния запис на заповед се обезпечавало твърдяното вземане на ищеца. Сочи се, че твърдението на ищеца е невярно, че той никога не е предоставял сума от 200 000 лева на ответното дружество за закупуване на земеделски земи и за развитие на дружеството и то никога не е я получавало. Очевидно е, че липсват всякакви писмени документи, удостоверяващи възникване на каузално вземане на ищеца, което да е било обезпечено с процесния запис на заповед.

След като ищецът твърди, че каузалното правоотношение, обезпечено със записа на заповед не произтича от договори за заем на парични средства, другата правна възможност, по която съдружникът/собственикът на търговско дружество може да даде парични средства на дружеството си е по реда на чл.134 от ТЗ.В случая и тази хипотеза не е налице, тъй като липсва решение на едноличния собственик на капитала за това.

Вземане на ищеца към ответника по каузално правоотношение не съществувало, което се установявало освен от липсата на всякакви писмени документи за това, поради липса на отражение в счетоводните документи на ответника, а и защото Р. К. не е декларирал в годишните си данъчни декларации дадени парични средства на ответника, както изисква чл.50 ал.1 т.5 от ЗОДФЛ.

Ответникът поддържа, че не съществува твърдяното каузално правоотношение между страните и че ищецът К. никога не е предоставял на ответното дружество сумата от 200 000 лева за каквото и да било, включително и за закупуване на земеделски земи и развитие на дружеството, както твърди в допълнителната искова молба.

Ищецът поддържа, че не съществува вземането на ищеца по записа на заповед от 19.03.2012 г.

Поддържа, че записът на заповед, на който ищецът основава вземането си, бил нередовен от външна страна до степен на нищожност: липсва място на плащане, съобразно изискването в чл.535 т.4 от ТЗ.В ценната книга било отразено, че сумата по нея е платима с място на плащане град С., което е личният адрес на ищеца К. видно от същия запис на заповед. Очевидно е, че издателят на записа на заповед е имал предвид способът на плащане да бъде „в брой“, тъй като посоченото място на плащане - домашния адрес на

издателя К. не е банкова институция и длъжникът нямало как да плати по банков път.

Същият извод се налагал и ако се приложи и разпоредбата на чл.535 ал.3 от ТЗ, съгласно която за място на плащане се смята мястото на издаване - това е адресът на седалището на ответника в с.В.. Т.е. издателят на записа на заповед е имал предвид плащане в брой. Ако е имал предвид плащане по друг способ - чрез плащане по банков път, би посочил в записа за заповед като място на плащане банкова институция. В случая мястото на плащане било от значение за точното изпълнение на менителничното задължение. Длъжникът по записа на заповед нямал право по закон да плати в брой 200 000 лева - нито в момента на издаване на записа на заповед, нито на падежа, нито в който и да е следващ момент до сега..

С чл.1 от Закона за ограничаване на плащанията в брой се въвеждала забрана за разплащания в брой в страната на суми над определен размер. Към момента на издаване на записа на заповед от 19.03.2012 г. е действала редакцията на чл.3 ал.1 т.1 от цитирания ЗОПБ от 2011 година, забраняващ плащане в брой на сума равна и надвишаваща 15 000 лева. От 2016 година, в момента на падежа и до сега чл.3 ал.1 т.1 от ЗОПБ забранява плащане в брой на суми над 10 000 лева.

Предвидена е административнонаказателна отговорност - в чл.5 ал.1 от ЗОПБ за нарушителите на чл.3 от с.з. като юридически лица е предвидена имуществена санкция в размер на 50% от общия размер на плащането.

От изложеното следвало, че ответникът не може да плати на ищеца сумата от 200 000 лева на посоченото място на плащане по записа на заповед поради законова забрана. Това би означавало да плати в брой, тъй като мястото на плащане не е банкова институция, нито в записа на заповед е посочен способът плащане по банков път. Следователно плащането не може да бъде извършено, тъй като съществува законова забрана за това и ответникът го грози административнонаказателна отговорност.

Поради това в случая мястото на плащане в записа на заповед било от значение за точното изпълнение на менителничното задължение. След като посоченото място на плащане препятствало извършване на плащането под страх от нарушение на закона и административнонаказателна отговорност на платеща, това се приравнявало на липса на място на плащане в записа на

заповед, обуславящо неговата нищожност.

Поддържа се ,че записът на запис е нищожен и на основание чл.26 ал.1 във връзка е чл.38 ал.1 от ЗЗД.Видно било, че процесният запис на заповед е издаден от ищеца К. в качеството му на управител на „Е. Д. ЕООД и че с него се поемало задължение към управителя от името на представляваното дружество. Налице била хипотезата на договаряне сам със себе си.

Поддържа се ,че по силата на чл.38 ал.1 ЗЗД представителят не можел да договаря от името на представлявания нито лично със себе си, нито с друго лице, което той също представлява, освен ако представляваният е дал съгласието си за това. Установената забрана за договаряне сам със себе си намирала приложение при доброволното представителство, но и при органното представителство на юридическите лица. Представителната власт на управителя на дружеството възниквала по силата на решение на ОС на съдружниците, вписано в търговския регистър и включвала предоставените на представителя права по закон. Изрично правото на представителя да договаря сам със себе си не било включено в обема на представителната му власт според ТЗ и конфликтът на интереси между представител и представляван бил предполагаем за законодателя. Аргумент за това била въведената забрана за конкурентна дейност - чл.142 ТЗ. В случая правото на представителя да договаря сам със себе си или с друго дружество, което също представлява, не било включено в общата му представителна власт в обикновеното управление на дружеството, нито в договор за управление. Следователно К. нямал право да издава записа на заповед и да договаря сам със себе си в своя полза, поради което следвало да се приеме, че записът на заповед е нищожен.

Сочи се ,че записът на заповед бил недействителен по отношение на ответното дружество на основание чл.40 от ЗЗД.Безспорно било, че ищецът К. като представител по закон на ответното дружество към 19.03.2012 г. е подписал запис на заповед, увреждащ представляваното лице.Карабойков съвсем съзнателно бил сторил това, уверен в увреждането на ответника, тъй като знаел, че не е давал никакви 200 000 лева на ответника, които процесния запис на заповед да обезпечава. Издавайки тази запис на заповед ищецът целял да получи лично имущество от ответника, което не му се следва.

Без всякакво правно значение били твърденията на ищеца за лични

интимни отношения между лица, различни от страните по делото. Ответникът твърди, че изложените доводи на ищеца са неверни.

Без значение било също твърдението за наличие на фиктивни сделки и подставени лица при сключване на договорите за покупко-продажба на дружествени дялове на ответното дружество. Такива доводи били извън предмета на спора по чл.422 от ГПК.

Второ, твърденията за фиктивни сделки и техните правни последици не могли да се разрешават по това дело и с оглед на факта, че са сключени между страни, различни от страните по този спор. Недопустимо било да се разрешава действителността на една сделка без участието на страните по нея.

При условията на евентуалност, ако ищецът е давал парични средства на ответното дружество по каузално правоотношение - за покупка на земеделски земи и развитие на дружеството, се прави възражение, че вземанията му са погасени по давност.

Твърди се, че неоснователен бил и евентуалният иск с правно основание чл.534 ал.1 от ТЗ. Правото на иск по чл.534 ТЗ възниквало когато е погасено правото на иск по чл.531 ал.1 ТЗ и тези права не съществували успоредно, защото законът не предоставя право на избор. Искът обаче по чл.534 ТЗ почивал на правилата на неоснователното обогатяване и с него приносителят на записа, изгубил иска по чл.531 ал.1 ТЗ поради изтекла давност, търсел сумата от издателя, с която той се е обогатил в негова вреда. Очевидно такава хипотеза не била налице.

Второ, нямало никакво неоснователно обогатяване на ответника за сметка на ищеца, тъй като няма никакво разместване на парични средства помежду им.

След като взе предвид събраните по делото доказателства, Окръжен съд-В. прие за установено следното :

По делото (л.9 от гр.д.№13274/2021 г. по описа на Софийски градски съд) е представен запис на заповед с дата 19.03.2012 г. в гр. В., с който ищецът Р. М. К., ЕГН: ***** в качеството му на управител и законен представител на ответното дружество „Е. Д. ЕООД, ЕИК: . е издал запис на заповед в полза на Р. М. К., ЕГН: ***** за сума в размер на 200,000.00 / двеста хиляди / лева, платими на определен ден- 19.03.2020 г. в гр. С.

След настъпването на падежа на вземането по записа на заповед,

ответникът не е заплатил сумата в размер на 200 000,00 лева на Р. М. К..

Вследствие на това, на дата 15.09.2021 г. със заявление по чл. 417, т. 10 ГПК Р. М. К. е сезирал съда с искане за издаване на заповед за незабавно изпълнение и изпълнителен лист въз основа на издадения в негова полза запис на заповед. Съдът с разпореждане ,постановено по ч.гр.д. № 1953/2021, VII с-в СРС, е издал заповед за незабавно изпълнение и изпълнителен лист, въз основа на които ищецът образувал изпълнително дело № 20218980401216 по описа на кантората на ЧСИ С. Н. рег. № 898. След депозиране на възражение по чл. 414 ГПК за заявителя- кредитор възникнал налице правен интерес от това да предяви иск по чл. 422 ГПК за установяване на вземането, за което е издадена заповед за незабавно изпълнение по ч.гр.д. № 1953/2021, VII с-в на ВРС.

От фактическа страна се установява за безспорно ,че ищецът Р. К. от учредяването на „Е. Д. ЕООД до 19.03.2012 г. е едноличен собственик на капитала и управител на дружеството .През 2012 г. ищецът Р. К. решил да прехвърли собствеността върху притежаваните от него всички дялове в ответника „Е. Д.“ ЕООД на доверени свои лица. На 19.03.2012 г.- датата на издаване на записа на заповед Р. К. прехвърлил всички притежавани от него дружествени дялове от капитала на „Е. Д.“ на сестра си Л. М.а К.а- И. ЕГН: ***** срещу 40,000.00 лева- платими по банков път.Не се спори ,че въпросната сума никога не му е била плащана. За да обезпечи правата си като единствен собственик на дружеството, К. издал в своя полза запис на заповед за сумата от 200 000.00 лева, която според него представлявала стойността на вложените от него през годините лични средства за закупуване на земеделски земи и развиване на дружеството. По- малко от три месеца след прехвърляне на дяловете от сестрата на ищеца- Л. М.а К.а- И. последната прехвърлила същите дялове на свидетеля Мая Цочева П.а, с което тогава ищецът имал интимни отношения .Безспорно се установява съща така ,че М. Ц. П.а никога не е плащала 10,000.00 лева на Л. М.а К.а .След около 10 години свидетелят М. Ц. П.а и ищецът Р. К. се разделили . Кратко след раздялата ищецът К. си поискал дяловете от „Е. Д.“ ЕООД ,но свидетелят М. Ц.П.а отказала да върне собствеността на ищеца,поради което ищецът се възползвал от процесния издаден в негова полза запис на заповед от 19.03.2012 г.

В с.з.на 15.03.2023 г. е разпитана свидетелката **Л. М.А К.А-И. -сестра**

на ищеца.

Заявява ,че „Е. Д.“ЕООД станало нейна, но не с идеята аз да е реален собственик. Брат и бил собственик, той притежавал група фирми и основният му бизнес бил внос на камиони от Г. Този бизнес през 2008-2009г.закъсал, започнали затруднения, свързани със световната криза. Неговите фирми имали кредити към банки, банките започнали да притискат групите от фирми да се издължават тези кредити едновременно. За да се спаси фирма „Е. Д.“ЕООД и да не попадне във връщане на кредити или евентуален фалит, решили собствеността по документи да се прехвърли на свидетелката К.-И. , като реално дружеството се управлявало от ищеца Р. К. . Прехвърлянето станало с договор за прехвърляне на дружествени дялове. Реално свидетелката не плащала пари на ищеца Р. К. . След като придобила фирмата, тя се нуждаела от оборотни средства за закупуване на семена,торове и трябвало да поиска кредит от банки, но тъй като била сестра на ищеца Р. К. и били свързани лица,получила отказ от тези банки да получи свежи пари, а останалите фирми имали вече кредити към банките.Тогава и станало ясно, че ако продължи да бъде собственик по документи на тази фирма, тя никога нямало да получи кредит ,за да може да закупи съответните торове,семена и от каквото има нужда в момента, за да продължи дейността си. Решили, че трябва да я прехвърлят на човек, който не е техен роднина, за да не се окаже в същата ситуация да му откажат кредит. С брат си обсъдили това решение и понеже той имал приятелка в този момент-М. П.а и тъй като нямали брак е нея и не били в роднински връзки, преценили, че е удачно да и предложат на нея. Тя никога не се била занимавала с такава дейност и нямало реално как да управлява и развива фирмата. Така че идеята била ищецът Р. К. да я управлява от нейно име чрез нея. М. се колебаела да не е клопка ,имала известно време за размисъл,но се съгласила в крайна сметка. Прехвърлянето станало в кантора, но не била висока стойността, де факто пари не били плащани ,нито тя била плащала на брат си Р. К., .Около 40 000лв. била стойността на дружествените дялове и тази сума била фиксирана в договора между нея и ищеца Р. К.. Другият договор бил на доста по-ниска цена - 10 000лв. Разликата била защото нямало да се дават реално никакви пари и М. да се съгласила на тази сделка, за да може фирмата да работи и да съществува.

След прехвърлянето ищецът Р. К. Р. си движел фирмата, М. си имала

персонал, почнала да ходи в „Е. Д.“, но реално Я. В. бил изпълнителен директор ,той работел и си имал 13 работници. Реалния собственик бил ищецът Р. К.. От дружествата на ищеца Р. К. се заделяли средства за „Е. Д.“ЕООД, защото то си имало собствени земи,отделно земи под аренда,отделно имало транспортни средства-трактори, други средства за обработка на земята, сграден фонд, складове ,в които се съхраняваше зърното. ищеца Р. К. се занимавал с този бизнес. М. П.а преди да дойде в дружеството работела в НАП-С.

Откакто продал фирмата на свидетелката Л. К. –И. ищецът Р. К. си останал действителният собственик въпреки прехвърлянето. Този договор за прехвърляне на дружествени дялове бил фиктивен, защото свидетелката искала той да си остане собственик на фирмата ,въпреки че дяловете били прехвърлени на нея.

Свидетелят Я. К. В. заявява,че се познава с ищеца от 2006 г .и че от края на 2006 г. до средата на 2012 г.бил търговски управител на „Е. Д.“ЕООД. Дейността на дружеството започнала на едно голо поле в бившият стопански двор на ТКЗС с.В.,в полуразрушени сгради, целият стопански двор бил обрасъл с плевели и храсти и имало един пазач ,който охранявал. Така започнало, съвсем на голо със земеделски земи около 200-300 декара, за да се стигне през 2012 г. до 13 000 дка , собственост на „Е. Д.“. С много усилия и трудности с К. докарали фирмата на 13 000 дка .обработвани собствени и наети земи. Всичко ,което било направено, било със средства на групата фирми „Е.“. Всички средства ,които били за купуване на земя, техника,препарати и пр. били от средства на фирма „Е.“. Закупували се техника и камиони, лекотоварни камиони били предоставени от „Е.“. Първите 3-4 г.парите за заплати били предоставени от „Е.“. Свидетелят Я. В. лично ходел в С. при К. да обсъждат заедно дейността, на следващ етап изпращал човек ,за да получава тези пари. Ищецът Р. К. вземал решения и управлявал дружеството „Е. Д.“ЕООД. Познавал М. П.а, виждал я бил 3-4 пъти,заедно с нея работили 3- 4 седмици и свидетелят Василев напуснал, защото преценил, че с нея не може да работи. Докато той бил в „Е. Д. ,решенията ги взимал ищецът Р. К. . Освен него не знаел друг да е влагал средства в „Е. Д.“ЕООД . Не можел да каже за М. дали е влагала средства. Всичко ,което било направено, се дължало на ищеца Р. К. .

Освен „Е.“ и фирмите, свързани с нея ,също предоставяли средства за развитието на „Е. Д.“ЕООД . Не можел да каже колко земеделски земи са закупени на името на „Е. Д.“ЕООД. Когато напуснал като управител собствеността върху земеделските земи не била променена. Камиионите и част от прикачния инвентар били предоставени за извършване на услуги, без да им се прехвърля собствеността. „Е. Д.“ ЕООД имало собствени трактори и прикачен инвентар към момента когато ,напуснал длъжността си. Не може да каже след това дали е променяна собствеността.

Свидетелят Б. Н. Б. заявява ,че познава М. Д. П.а от малка,и двамата били от Т. През 2012г. М. закупила „Е. Д. ЕООД, но не може да каже от кого го е купила,най-вероятно от Р. Карабойков или от сестра му. Дружеството се намира в с.В. там има стопански двор и селскостопанска техника. Има едно помещение, което преди това е било краварник, сега се ползва за склад. Имало една къща на един етаж през 2012г. когато дошла М. П.а. След това тази къща се надстроила е един етаж и в момента била на два етажа. И двата етажа се ползвали и за живеене, и за офис на фирмата.Дружеството „Е. Д.“ЕООД работи и в момента,занимава се с производство на зърнени култури - жито, царевица и слънчоглед.

През 2012 г. М. П.а му предложила след закупуването на дружеството да дойде в с.В. и заедно да работят и двама заедно дошли от С. в с.В. Свидетелят Б. Б. работел във фирмата всичко, каквото се е налагало. Можело да се каже, че бил като общ работник. Вършил всичко каквото му се нареди, единствено не управлявал селскостопанска техника.

Като дошъл констатирал, че не са му плащани арендите на някои собственици, чиито земи са дадени под наем. Това били стари задължения отпреди М. да дойде. Имало задължения също така към магазини, от които били закупувани части, към стругаря Й. , за гориво. М. останала учудена, че тези задължения съществуват. Няколко дни след като разбрали за задълженията М. заминала някъде и донесла пари, с които се разплати е контрагентите.

Хора идвали да си искат парите и така разбрали, че се дължат пари за аренда. Били доста хора. Идвали по 4-5 човека на ден в продължение на около месец. Като ходел да купувам части разбирал от магазинерите, че не са платени стари задължения. М. му даваше пари, а той ходел да плаща. Всички

задължения излезли около 10 000 лв. по думите на М. П.а .

Ищецът Р. К. идвала в този период в събота при М. П.а -тогава те живеели заедно. Дружеството тогава било ръководено от М. Сега в момента работели в дружеството 6 човека.Преди работели повече хора - около десетина души, като цяло работниците са били между 5 и десет човека.

Когато свидетелят дошъл, завари два трактора - един „Д. Д. „К.“, и Бобкат един - малко булдозерче.

Свидетелят виждал , че М. се разплаща с хората за арендата. Всеки ден идвали хора, който си търсели парите за аренда.

М. и Р. казали на свидетеля Б. Б. ,че Р. дава фирмата на М.. Те не уточнили точно какви са параметрите на това прехвърляне и свидетелят не може да каже дали дружеството е продадено или дарено. Счита,че тракторите и бобката са били собственост на стопанството и се работело с тях, защото те били там. След това М. купила още четири трактора, задно е прикачен инвентар - плугове, дискове, брани. Не си спомня точно кога, но било преди пандемията, когато Р. и М. се разделили. Преди да се разделят той идвал редовно там, след това не е идвал.

Не може да даде никаква информация относно счетоводни задължения на дружеството, защото няма достъп до такава информация.

След като М. П.а дошла във фирмата, докарали два товарни автомобила - самосвали, които били със софийска регистрация. С тях се работело известно време, единия самосвал и в момента е в с.Връв, а другия не знае къде е. Знае, че Р. е дал на друг човек единия самосвал, но не знае при какви условия. Не може да каже тези камиони чия собственост са, не е виждал документи за собственост . Вторият самосвал го взело едно момче, което се казва Л. и е от Б.. Не може да каже кой се е разпоредил да му се даде.

Свидетелят М. .Д П.А заявява ,че с ищеца живеели на семейни начала от края на 2011 г. до 2020 г. в нейния дом в гр.С. Знае,че ищецът притежавал дружеството „Е. Д.“ЕООД. В началото ищецът имал няколко фирми, които изпаднали във фалит и останало „Е. Д.“ЕООД, което единствено можело да работи. Свидетелят М. Д. П.А предложила да поеме дружеството, за да го възстанови. Точно към този момент вече била напуснала предишната си работа. Дружеството се занимавало с производство на земеделска продукция със седалище в с.В.. Като отишла за първи път заварила там един трактор с

прикачен инвентар, марка „Д. Д.“, имало склад, в който можело да се съхранява не за дълго време селскостопанска продукция, но вътре било пълно с чували с боклуци. Този трактор се продал и след това се купили нови трактори. Имало и няколко други сгради в стопанството, които били полуразрушени. Стопанският двор се водел собственост на едно от дружествата на ищеца - „С. С. П.“ООД.

Дружеството „Е. Д.“ЕООД тогава се водело на неговата сестра Л. К. Дружествените дялове били прехвърлени от свидетеля Л. К. на свидетелката М. П.а на цена 10 000лв, която тя трябвало да заплатя. Тази цена тя не я заплатила и до ден днешен, защото когато отишла в дружеството ,започнали да идват много хора, които твърдели, че имат неплатени арендни вноски за година-две назад. Свидетелката М. П.а платила тези вноски. Освен това излезли задължения към други фирми за гориво, авточасти, торове.Тя платила за всичко това около 15 000-20 000лв. Постоянно излизали разни задължения и тази сума била разплатена в продължение на около година. Било нужно да се разплати с хората, защото без да арендуване на земята фирмата не можела да работи.

Свидетелят М. П.а твърди,че не живеела постоянно в с.В., но много често ходела, като живеела там в една от къщите на един от служителите. През периода 2012-2020 г . свидетелката М. П.а прекарвала за една календарна година повече от 6 месеца в селото. За задълженията разбрала когато персоналът ходел да купува резервни части за машините, защото се връщали и казвали, че не им дават части, защото фирмата има стари задължения. Имало задължения също така и за гориво, тор и препарати. Твърди ,че взехла пари от своите родители за да плати всички тези задължения. Преди да и бъде прехвърлено дружеството тя не знаела за тези задължения. Казала на ищеца Р. К. за тези задължения и го попитала какво да прави и той отговорил, че трябва да се платят.

Твърди ,че ищецът Р. К. и казал,че след като тя плаща задължения на дружеството с лични средства, не трябва да плаща уговорените 10 000 лв. на Л. и че той щял се разбере с нея по този въпрос. Говорила с Л. и тя казала, че е говорила с брат си и че тези 10 000 лв.не трябва да се плащат.Дефакто се получило едно прихващане на задълженията. Л. К. не била търсила до момента тези пари от свидетеля М. П.а. Ищецът Р. К. идвал понякога в с. В.

но това било само по повод някакви тържества, той спял до обяд, пиел кафе и четял вестници до късен следобед. Категорично заявява ,че ищецът К. категорично не е участвал в дейността на фирмата,а само в купоните. Твърди ,че дружеството било управлявано от ищцата М. П.а и че всички отговорности били на нейн гръб-тя плащала на работниците заплатата,тя заплащала също така и арендата,тя сключвала договорите с хората, правела очертаването за субсидията, оформяла съответните документи, които да се представят пред ДФ „Земеделие“ за получаване на субсидии. Дългосрочните договори за аренда се сключвали с нотариална заверка и се вписвали в съответните служби, а краткотрайните договори не се заверявали нотариално, но се оформяли писмено всяка година и се подписвали.

Свидетелят М. П.а заявява ,че прегледала финансовото състояние на фирмите, които ищецът Р. К. имал и преценила, че единствено „Е. Д.“ може да бъде възстановено по някакъв начин.

Заявява ,че никой не и бил предлагал да бъде подставено лице и че тя не била такова. Не си спомняла да е присъствала на среща с адвоката на ищеца Р. К. и да е признавала пред него, че е подставено лице.Идеята била фирмата да се възстанови да работи, а не някой да дърпа конците. Тя предложила на ищеца Р. К. да вземе управлението на дружеството ,а не той и сестра му.

По времето, през което тя управлявала дружеството, купила комбайн марка „К.. Този комбайн в момента бил в стопанството в с.Връв.

През 2014 г. ищецът Р. К. изпратил два камиона, с които се прибрала реколтата. Тези камиони били собственост на други негови фирми - „Е.. Той ги изпратил, защото живеели заедно и защото искал да помогне. Ползването на камионите било безвъзмездно.

Свидетелят М. П.а заявява ,че е издавала на ищеца К. пълномощно да борави със сметките на фирмата-причината била ищецът К. да е спокоен, че свидетелката М. П.а не е с него заради парите му. Това пълномощно било оттеглено, когато М. П.а видяла че ищецът Карабойков я има за даденост и я използва. Свидетелката П.а счита ,че в работата в дружеството си е дала здравето и затова решила, че няма нужда да му разрешава да се гаври с нея. Тази фирма я продала през февруари 2022 г.

Твърди ,че е продала дружеството през 2022 г. ,като в съответните

документи фигурира цена от 1 000 000 лв.

Теглила и личен кредит, за да погасява задълженията на фирмата.

Двата камиона, в последствие бобката и едно малко тракторче марка „КЕЙС“ били собственост на дружествата „М.,ООД и „М. Л.“ООД. Те били ползвани за дейността на „Е. Д.“. В началото се плащала някаква сума за ползването им, но това се преустановило, когато фалирали.

Поддържа,че печалбите от 2012 г. до 2020 г. не били получавани от свидетеля М. П.а .Дружеството било през цялото това време на счетоводна загуба,защото се изплащали много кредити за закупуването на машините.

Съдът кредитира като цяло показанията на свидетелите с изключение на показанията на свидетеля Л. К. в частта им,в която тя твърди ,че ищецът бил реалният собственик ,тъй като този факт не се подкрепя от каквито и да било доказателства .Свидетелят Я. К. В. свидетелства за факти и обстоятелства преди прехвърлянето на дружествените дялове на свидетеля М. Ц. П.а ,а свидетелите М. П.а и Б. Б. дават подробни показания в обратна насока .Действително по делото има индиции относно това ищецът да е подпомагал дейността на дружеството (чрез предоставяне на камиони за прибиране на селскостопанската продукция ,чрез извършване на други действия по представителство на дружеството и пр.) ,но не може да се направи категоричен извод дали тези действия се дължат на факта ,че е скрит собственик или на факта ,че по това време е живеел на съпругески начала с управителя на ответното дружество М. Ц. П.а .Не може по никакъв начин да се установи по какъв начин са ползвани предоставените от ищеца кредити на ответното дружество ,като е напълно възможно с тези средства да са закупувани машини и да са плащани арендни вноски –по делото обаче е безспорно ,че предоставените ищеца кредити на ответното дружество не са предмет на делото и на твърдяното каузално правоотношение.

Вещото лице Р. П. К. е представил заключение (стр.148 и сл. от делото,том първи),че от извършена проверка на 10.03.2023 г. в счетоводството на „Е. Д.“ ЕООД се установява, че задълженията на дружеството по договори за заем към физически и юридически лица до 2022 г. са отразявани в сметка 499 „Други кредитори“ и че в годишните отчети са отразявани в „Други задължения“.

Тъй като счетоводната фирма, която обслужва дружеството, го

обслужва от 14.03.2022 г. се установило, че към 31.12.2021 г. по сметка 499 „Други кредитори“ по партидата на ищеца се води салдо на задължението на дружеството към ищеца Р. М. К. в размер на 90 200,00 лв.

След 14.02.2022 г. задължението е прехвърлено в сметка 151 „Получени краткосрочни заеми“, а в сметка 499 „Други кредитори“ са останали задълженията на дружеството за рентни плащания.

В Приложение № 1 към заключението е направена подробна разбивка на паричните потоци във връзка с предоставените от ищеца заеми на дружеството, върнатите суми от дружеството и остатъкът на задължението на „Е. Д.“ ЕООД към ищеца Р. М. К..

Съгласно тази разбивка задължението на дружеството към ищеца от 19.08.2015 г. до момента на проверката 10.03.2023 г. е в размер на 90 200,00 лв. - главница.

От проверката в счетоводството на Е. Д. ЕООД не се установява горната сума от 90 200,00 лв. да е погасена, а продължава да се води като задължение.

Според вещото лице в счетоводството на „Е. Д.“ ЕООД разполагат с документи само за 2021 г. и 2022 г., а за годините от процесния период 2007 - 2012 г. документи не се съхраняват, тъй като е изтекъл 5- годишния период за съхранение съгласно Закона за счетоводството.

От проверка на публикуваните в Търговския регистър ГФО на Е. Д. ЕООД за периода от 2007 г. до 2012 г. включително вещото лице установява следното движение на парични средства и основанието за това, както следва:

Парични потоци от допълнителни вноски и връщането им на собствениците:

2007 г. -0,00 лв;

2008 г. - 0,00 лв.;

2009 г. - 35 х. лв,- приход, 0,00 лв. - разход, резултат + 35 х.лв. - увеличен собствения капитал на дружеството.;

2010 г. - 15 х.лв - приход, 10 х.лв. - разход, резултат + 5х.лв., нетен поток;

2011 г. - 10 х.лв. приход, 18 х.лв. - разход, резултат - 8 х.лв., нетен поток;

2012 г.-0,00 лв.

От публикуваните в Търговския регистър ГФО на дружеството не може да се установява кой точно е внасял и получавал посочените суми.

Ответното дружество не е декларирано в ГДД за периода от 2007 г. до 2012 г. вкл. получени суми от ищеца извън сумите по процесните договори за заем, като такива суми не се установяват и в годишните отчети за приходите и разходите на Е. Д. ЕООД за процесния период .

Вещото лице Р. П. К. е представил и допълнително писмено заключение (л.55-56 от делото ,том втори),съгласно което от извършената проверка в счетоводството на дружеството не се установява съществуващо задължение към ищеца Р. К. за сумата от 40 000,00 лева, която да представлява цената по договор за продажба на дялове от 19.03.2012 г., както и не се установява да съществува вземане на ищеца Р. К. към ответника „Е. Д.“ ЕООД за сумата от 10 000,00 лева във връзка с договор за продажба на дялове от 04.06.2012 г.

Вещото лице е проследило историята на „Е. Д.“ ЕООД в Търговския регистър и установява, че с Договор за прехвърляне на дружествен дял от 19.03.2012 г. ищецът Р. М. К. е прехвърлил на Л. М.а К. И. дялово участие в дружеството на стойност 40 000,00 лева и че на 04.06.2012 г. с Договор за прехвърляне на дружествен дял Л. М. К. - И.е прехвърлила на М. Ц. П.а дялово участие в дружеството на стойност 40 000,00 лева.

Размерът на капитала на „Е. Д. ЕООД е бил 40 000,00 лева през цялото време от увеличаването му на 19.11.2009 г. до 25.02.2022 г. до прехвърлянето на дяловото участие в дружеството от М. Ц. П.а на „К.11“ с ЕИК..

Вещото лице счита, че прехвърлянето на дружествените дялове (капитала) от едно лице на друго при условие, че няма промяна на размера на капитала, няма как да бъде отразено в счетоводството на дружеството. Покупко -продажбата на дяловете се осъществява между две физически лица и платецът и получателят на платената цена за дружествените дялове са физически лица, поради което в дружеството не постъпват средства ,нито пък излизат средства във връзка с такава сделка.

В счетоводството на „Е. Д.“ ЕООД се води задължение към ищеца Р. М. К. в размер на 90 200,00 лева, посочени от експертизата в заключението от 11.03.2023 г.

По делото е назначена съдебно-графическа експертиза,изпълнена от вещото лице В. Б. П. ,което дава заключение ,че не се установяват промени в

писменно-двигателния навик и в общите и индивидуалните графически признаци между подписите на Р. М. К. ,положени в периода 2008 г. – 2023 г.Установява се идентичност между тези подписи и че същите са изпълнени от едно и също лице.

Вследствие на проведеното сравнително изследване на сравнителни образци от подписи се установява от вещото лице пълно съвпадение както в общите, така и в индивидуалните графически признаци ,което дава основание да се направи изводът, че същите са идентични и че са изпълнени от едно и също лице.

От проведеното изследване вещото лице прави извода, че не се установяват различия в подписите, положени през посочените години.

При извършеното сравнително изследване между подписа, положен срещу реквизита “Подпис” и / Р. М. К. Законен представител на “Е. Д. “ ЕООД / в документа “Запис на Заповед” от името на Р. М. К. ЕГН ***** с дата на издаване 19.03.2012 г., намиращ се на стр.9 в ЧГД № 2021320101953 / 2021 г. на РС - В.за сумата от 200 000 лв. и представените свободни и експериментално- автентични образци от подписи на лицето Р. М. К. се установява от вещото лице пълно съвпадение както в общите, така и в индивидуалните графически признаци:

Въз основа на така проведено сравнително изследване между подписа положен срещу реквизита “Подпис” и / Р. М. К. Законен представител на “Е. Д. “ ЕООД / в документа “Запис на Заповед” от името на Р. М. К. ЕГН ***** с дата на издаване 19.03.2012г., намиращ се на стр.9 в ЧГД № 2021320101953 / 2021г. на РС - В. за сумата от 200 000 лв. и представените свободни и експериментално- автентични образци от подписи на лицето Р. М. К. може да се направи извода , че подписът срещу реквизита “Подпис” в документа “Запис на Заповед” е изпълнен от Р. М. К..

Към дадения момент не съществува практическа методика за установяване на времето на изпълнение на ръкописен текст или подпис,поради което вещото лице не може да отговори на въпроса дали представеният по делото запис на заповед е подписан от Р. Карабойков през 2012 г. или в по-късен момент.

При така установената фактическа обстановка Окръжен съд-В.

приема за установено от правна страна следното :

Съгласно т.17 от Тълкувателно решение № 4 от 18.06.2014 г. на ВКС по тълк. д. № 4/2013 г., ОСГТК, докладвано от съдиите К. В. и Т. К. по отношение на въпроса какъв е предметът на делото и как се разпределя доказателствената тежест при предявен установителен иск по чл. 422 ГПК в хипотезата на издадена заповед за незабавно изпълнение въз основа на запис на заповед ВКС е дал следното тълкуване на закона :

По този въпрос тълкувателното дело е образувано на основание чл. 125 във връзка с чл. 124, ал. 1 ЗСВ при констатирано противоречие в решения на състави на ВКС, постановени по реда на чл. 290 ГПК.

В практиката на ВКС по въпроса за предмета на делото по чл. 422 ГПК и разпределението на доказателствената тежест при въведени твърдения или възражения от поемателя или издателя по записа на заповед, основани на каузално правоотношение, по повод или във връзка с което е издадена ценната книга, са застъпени две становища. Според едното становище при предявен иск по чл. 422 ГПК за установяване съществуването на вземане по запис на заповед, въз основа на който е издадена заповед за изпълнение по чл. 417, т. 9 ГПК, каузалното правоотношение подлежи на изследване, като съдът разпределя доказателствената тежест съобразно с нормата на чл. 154, ал. 1 ГПК, възлагайки на всяка от страните доказването на фактите, на които са основани твърденията и възраженията и са обуславящи за претендираното, съответно отричаното право - за съществуването, респ. за несъществуването на вземането по записа на заповед. Според другото становище при предявен иск по чл. 422 ГПК съдът се произнася по въпроса за каузалното правоотношение и връзката му с менителничното вземане, само в хипотезите, в които длъжникът - издател отрича съществуването на вземането с твърдения, че задължението по него не е възникнало, погасено е или в хипотезата по чл. 465 ТЗ.

ОСГТК на ВКС приема за правилно първото становище.

Предметът на делото по иска, предявен по реда на чл. 422 ГПК, се определя от правното твърдение на ищеца в исковата молба за съществуването на подлежащо на изпълнение вземане, за което е издадена заповедта за изпълнение. Подлежащото на изпълнение вземане в хипотезата

на издадена заповед за изпълнение по чл. 417, т. 9 ГПК въз основа на запис на заповед е вземането по редовен от външна страна менителничен ефект.

Записът на заповед е ценна книга, материализираща права, и доказателство за вземането. Вземането по запис на заповед произтича от абстрактна сделка, на която основанието е извън съдържанието на документа.

При редовен от външна страна менителничен ефект и направено общо оспорване на вземането от ответника, ищецът не е длъжен да сочи основание на поетото от издателя задължение за плащане и да доказва възникването и съществуването на вземане по каузално правоотношение между него като поемател и длъжника -издател по повод или във връзка с което е издаден записът на заповед.

С въвеждането на твърдения или възражения от поемателя или от издателя за наличието на каузално правоотношение, по повод или във връзка с което е издаден редовният запис на заповед, се разкрива основанието на поетото задължение за плащане или обезпечителния характер на ценната книга. В тази хипотеза в производството по чл. 422 ГПК на изследване подлежи и каузалното правоотношение доколкото възраженията, основани на това правоотношение, биха имали за последица погасяване на вземането по записа на заповед.

По правилото на чл. 154, ал. 1 ГПК за разпределение на доказателствената тежест всяка от страните доказва фактите, на които основава твърденията и възраженията си, и които са обуславящи за претендираното, съответно отричаното право - за съществуването, респ. несъществуването на вземането по записа на заповед.

При липса на спор между страните относно наличието на конкретно каузално правоотношение, чието изпълнение е обезпечено с издадения запис на заповед, съдът разглежда заявените от ответника - длъжник релативни възражения, като например: за невъзникване на вземането, за погасяването му или за недействителност на основанието по каузалното правоотношение.

Ако страните спорят относно конкретното каузално правоотношение и връзката му с издадената ценна книга, като сочат различни каузални правоотношения, по повод или връзка с които е издаден записът на заповед, съдът обсъжда в мотивите на решението този въпрос. При доказана връзка между записа на заповед и конкретно каузално правоотношение, независимо

от коя страна е въведено в делото, съдът разглежда заявените от длъжника релативни възражения, относими към погасяване на вземането по издадения запис на заповед.

При въведено твърдение на ищеца с исковата молба по чл. 422 ГПК, че вземането му по издадената заповед за изпълнение произтича от конкретно каузално правоотношение, изпълнението по което е било обезпечено с издадения запис на заповед, не се променя предметът на делото. Ищецът - кредитор сочи обезпечителната функция на записа на заповед спрямо каузалното правоотношение, като доказва вземането си, основано на менителничния ефект. При заявени релативни възражения от ответника се прилагат посочените правила за разпределение на доказателствената тежест.

В настоящия случай с отговора на исковата молба (л.34-37 от гр.д. №13274 от 2021 г.на Софийски градски съд)ответникът е заявил категорично че между Р. М. К. и „Е. Д.” ЕООД не съществува никакво каузално правоотношение (в смисъл на житейска и/или икономическа причина), по силата на което „Е. Д.” ЕООД да дължи на Р. М. К. сума в размер на 200 000 лв. или друг вид имуществена престация на такава стойност, поради което не съществува вземане, основано на записа на заповед .

Поддържа ,че единствените каузални правоотношения между Р. М. К. и „Е. Д.” ЕООД произтичали от дадени от страна на К. заеми, за връщане на които обаче К. бил предявил отделен иск, за разглеждане на който имало висящо дело пред Районен съд В., V. състав, гр. д. № 20211320102238. В рамките на това дело ищецът претендирал връщане надума в размер на 90 000 лв., произтичаща от дадени, но невърнати заеми от страна на „Е. Д.” ЕООД. Фактът на съществуване на заемните правоотношения бил признат от „Е. Д.” ЕООД, като пред съда било направено възражение за частично връщане на дадените заеми и за цялостно погасяване на претенциите на ищеца по давност. В тази връзка се представя исковата молба, отговора на исковата молба и определението на РС Видин за насрочване на гр. дело № 20211320102238. Следващо заседание по това дело било насрочено за 09. 06. 2022 г. Представяме се също също така и извлечение от главната книга на аналитичните сметки от 01. 01. 2012 до 31. 12. 2015 г. на „Е. Д.” ЕООД относно счетоводните записи по сметка 499 ,касаещи Р. К., както и следните договори за паричен заем и разходни/приходни касови ордери по повод

предоставянето и връщането на заемите, предоставени от ищеца, които са както следва:

1. Договор за паричен заем от 07. 01. 2013 г. за сумата от 13 000 лв.

Ищецът бил предоставил заема в брой в касата на дружеството на три отделни плащания, за които имало издадени квитанции към приходни касови ордери съответно на 10. 01. 2013г. за 6 000 лв., на 22. 01. 2013г. за 6 000 лв. и на 24. 01. 2013 г. за 1 000 лв.

Съгласно т. II. 3. от договора за заем, крайният срок за връщане на заетата сума е 31. 12. 2013 г.

По този заем ответното дружество било погасило изцяло дължимите суми, чрез връщането им в брой на ищеца, за което били издадени разходни касови ордери, както следва: на 13. 05. 2015 г. за 770, 07 лв. лихва; на 13. 05. 2015 г. за 5 000 лв. главница; на 25. 06. 2015 г. за 485 лв. лихва; на 25. 06. 2015 г. за 3 000 лв. главница; на 15. 07. 2015 г. за 826, 94 лв. лихва; на 15. 07. 2015 г. за 5000 лв. главница.

2. Договор за паричен заем от 31. 01. 2013 г. за сумата от 12 000 лв. Ищецът бил предоставил заема в брой в касата на дружеството, за което имало издадена квитанция към приходен касов ордер на 01. 02. 2013 г. за 12 000 лв.

Съгласно т. II. 3. от договора за заем крайният срок за връщане на заетата сума е 31. 12. 2013 г.

По този заем ответното дружество било погасило частично дължимите суми, чрез връщането им в брой на ищеца, за което били издадени 2 бр. разходни касови ордери от 19. 08. 2015 г., както следва -за сумата от 670, 94 лв., представляваща лихва и за сумата от 4 000 лв., представляваща главница.

3. Договор за паричен заем от 08. 03. 2013г. за сумата от 14 500 лв.

Ищецът бил предоставил заема в брой в касата на дружеството на две отделни плащания, за които имало издадени квитанции към приходни касови ордери съответно на 11. 03. 2013 г. за 6500 лв. и на 15. 03. 2013 г. за 8000 лв.

Съгласно т. II. 3. от договора за заем крайният срок за връщане на заетата сума е 31. 12. 2013г.

По този заем ответното дружество не е погасявало дължимите суми.

4. Договор за паричен заем от 19. 03. 2013г. за сумата от 8 000 лв.

Ищецът е предоставил заема в брой в касата на дружеството, за което има издадена квитанция към приходен касов ордер на 20. 03. 2013 г. за 8000 лв.

Съгласно т. II. 3. от договора за заем, крайният срок за връщане на заетата сума е 31. 12. 2013г.

По този заем ответното дружество не е погасявало дължимите суми.

5. Договор за паричен заем от 28. 03. 2013 г. за сумата от 9 800 лв.

Ищецът е предоставил заема чрез банков превод по сметка на дружеството.

Съгласно т. II. 3. от договора за заем, крайният срок за връщане на заетата сума е 31. 12. 2013г.

По този заем ответното дружество не е погасявало дължимите суми.

6. Договор за паричен заем от 29. 04. 2013г. за сумата от 9 900 лв.

Ищецът е предоставил заема чрез банков превод по сметка на дружеството.

Съгласно т. II. 3. от договора за заем, крайният срок за връщане на заетата сума е 31. 12. 2013г.

По този заем ответното дружество не е погасявало дължимите суми.

7. Договор за паричен заем от 20. 04. 2015 г. за сумата от 40 000 лв.

От така уговорения размер на заема ищецът е предоставил 2 000 лв., които е внесъл в брой в касата на дружеството на 27. 04. 2015 г., за което има издадена квитанция към приходен касов ордер на 27. 04. 2015г. за 2 000 лв.

Отделно от това той бил направил 4 превода по банковата сметка на ответното дружество през м. април 2015 г., чиято обща стойност е 38 000 лв.съгласно т. II. 3. от договора за заем, крайният срок за връщане на заетата сума е 31. 12. 2015 г.

По този заем ответното дружество не е погасявало дължимите суми.

Ответникът поддържа ,че общият размер на предоставените от ищеца на „Е. Д. ЕООД заемни средства е 107 200 лв., от които „Е. Д. ЕООД е върнало 17 000 лв. главница, или дължими оставали 90 200 лв., които, както е посочено, са предмет на разглеждане по висящото гр. дело № 20211320102238 по описа на РС В.. Доколкото е налице висящ спор между

страните по посочените правни основания, същите не могат да бъдат приети за валидно каузално правоотношение, покрито от запис на заповед, тъй като евентуално уважаване на претенцията на ищеца в този случай ще му създаде възможност два пъти да търси една и съща сума, с което самият ищец ще реализира неоснователно обогатяване.

Ответникът категорично твърди в отговора на исковата молба ,че извън посочените каузални правоотношения, които вече са обект на съдебен спор между страните, не съществуват други, които да обосноват издаването на процесния запис на заповед. Нещо повече, видно от изложеното по-горе, К. предоставил първия заем на „Е. Д. ЕООД на 07. 01. 2013 г. което е 10 месеца след издаването на процесния запис на заповед, т. е. към момента на издаване на запис на заповед изобщо не е съществувал никакъв дълг на „Е. Д.” ЕООД към Р. К..

С въвеждането на възражения от издадетеля за липсата на каквото и да било каузално правоотношение, по повод или във връзка с което е издаден редовният запис на заповед ,ищецът е депозирал допълнителна искова молба (л.9-12 от гр.д.№310 от 2022 г.на Окръжен съд-В.)в която разкрива основанието на поетото задължение за плащане . В тази хипотеза в производството по чл. 422 ГПК на изследване подлежи и каузалното правоотношение доколкото възраженията, основани на това правоотношение, биха имали за последица погасяване на вземането по запис на заповед.

Ищецът е депозирал **допълнителна искова молба**, в която поддържа, че вземането му от издаден на 19.03.2012 г. запис на заповед от Е. Д. ЕООД, ЕИК: .. не произтича от заемни правоотношения. Ищецът не твърди, че вземането му произтича от посочените от ответника в ОИМ договори за заем, поради което се иска да се отдели това обстоятелство за безспорно-доколкото самият ответник също твърди, че записът на заповед не обезпечава каузалните правоотношения- тези вземания от заемните правоотношения не са обезпечени с процесния запис на заповед (горното обстоятелство е обявено за безспорно в доклада по делото и страните не са направили възражения в тази насока).

Ищецът поддържа ,че записът на заповед обезпечава конкретно каузално правоотношение и че не е антидатиран, напротив, че той е издаден именно за да гарантира правата на ищеца. Конкретното каузално

правоотношение, което записът на заповед обезпечава е това, че ищецът е действителният едноличен собственик на капитала на Е. Д. а предходният собственик г-жа М. Ц. П.а е била дългогодишно подставено лице на Р. К., поради това, че са живели на семейни начала и той и е имал доверие.

От фактическа страна ищецът твърди ,че от учредяването на „Е. Д.“ ЕООД до 19.03.2012 г. едноличен собственик на капитала и управител на дружеството е Р. М. К.,че през 2012 г. поради изпадането в неплатежоспособност на няколко други негови търговски дружества - Е. ЕООД, ЕИК.. и С. С. П. ЕАД, ЕИК . (и двете в несъстоятелност), по кредитите на които дружества Р. К. е бил лично отговорен като солидарен длъжник, ищецът решил да прехвърли фиктивно собствеността върху притежаваните от него всички дялове в ответника „Е. Д.“ ЕООД на доверени свои подставени лица. Така, на 19.03.2012 г.- датата на издаване на запис на заповед, Р. К. е прехвърлил всички притежавани от него дружествени дялове от капитала на „Е. Д.“ на сестра си Л. М.а К.а- И., ЕГН: ***** срещу 40,000.00 лева- платими по банков път. Въпросната сума никога не му е била плащана. За да обезпечи правата си като единствен собственик на дружеството, К. издал в своя полза запис на заповед за сумата от 200 000.00 лева, която представлявала стойността на вложените от него през годините лични средства за закупуване на земеделски земи и развиване на дружеството. По- малко от три месеца след „придобиване“ на дяловете от сестрата на ищеца, по негови указания - Л. М.а К.а- И. прехвърлила същите дялове на М. Ц. П.а, с което тогава ищецът имал интимни отношения и и имал доверие. Госпожа П.а била бивш служител на НАП без официални реални доходи (извън заплатата и) и тя никога не е плащала 10,000.00 лева на Л. М.а К.а, защото сделката- както и първата, била фиктивна. Тези отношения на подставено лице и действителен собственик продължили близо 10 години, когато госпожа П.а и К. се разделили заради това, че госпожа П.а влязла в интимни отношения с **бащата** на настоящия вписан собственик на капитала- М. М. С., роден 1998 година. Господин М. С. бил и причината П.а и К. да се разделят като двойка. Кратко след раздялата, К. си поискал дяловете от неговата фирма, която той е създал и управлявал през всичките тези години, докато госпожа П.а е получавала щедро възнаграждение за това, че е подставено лице. Последната обаче отказала да върне собствеността на ищеца и заради това и ищецът се възползвал от издадения в негова полза запис на

заповед от 19.03.2012 г., който е издаден в деня на първото прехвърляне на дяловете, за да обезпечи неговите вложения в дружеството, което е било негова собственост през цялото време.

Тези твърдения на ищеца сочат на каузално правоотношение и формират предмета на доказването по настоящото дело –съдът изрично е посочил това в доклада по делото и страните не са направили възражения срещу разпределението на доказателствената тежест .

По същество ищецът твърди ,че към датата на прехвърлянето на дружествените дялове от Л. М.а К. на М. Ц. П.а през 2012 г. пазарната стойност на дружествените дялове в право на собственост върху недвижими имоти,движими вещи,пари ,моторни превозни средства и пр. е 200 000 лв. и че към момента ,когато М.Ц. П.а е продала своите дружествени дялове ,тяхната пазарна стойност е 200 000 или повече ,от които ищецът претендира 200 000 лв.

Както се посочи, възможно е записът на заповед да обезпечава изпълнението на задължението на длъжника спрямо кредитора по каузално правоотношение. Възможно е също задължението на длъжника по това каузално правоотношение никога да не е възниквало, защото каузалното правоотношение не е възникнало валидно или пък задължението да е било погасено /например заемът да е платен, погасен по давност, опростен/.

В случай, че задължението на длъжника по каузалното правоотношение никога не е възникнало или пък е възникнало, но впоследствие е било погасено, плащането за задължението по записа на заповед от страна на длъжника би се оказало неоснователно и ако се допусне такова плащане би се стигнало до неоснователно обогатяване на кредитора, защото той би получил нещо, което не му се полага.

Налице е постоянна и задължителна за съда практика на ВКС на РБ, намерила израз в решения по чл. 290 ГПК, а именно: решение № 149/5. 11. 2010 г. по т. д. № 49/2010 г. на ВКС, ТК, I т. о., решение № 5/2. 02. 2012 г. по т. д. № 75/2011 г. на ВКС, ТК, I т.о., решение № 173/12. 01. 2011 г. по т. д. № 901/2009 г. на ВКС, I т. о., решение № 119/8. 07. 2011 г. по т. д. № 1160/2010 г. на ТК, II т. о., решение № 102 от 25. 07. 2011 г. на ВКС по т. д. № 672/2010 г., II т. о., решение № 5 от 2. 02. 2012 г. на ВКС по т. д. № 75/2011, I т. о. и др. в смисъл, че в производството по иска с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК

ищецът-заявител в заповедното производство, при направено възражение от ответника - длъжник за наличието на каузално правоотношение, за обезпечаването изпълнението на което е издаден записът на заповед, послужил като документ по чл. 417 ГПК за издаване на заповед за изпълнение, не е достатъчно да докаже само редовността на записа на заповед от външна страна, но следва да докаже фактите, от които вземането произтича, пораждането на задължението по каузалното правоотношение, а ответникът - погасяването му. Касае се до предмет на доказване, определен от естеството на направените от длъжника възражения. Само при липсата на възражение от длъжника, издател на редовен от външна страна запис на заповед за съществуването на каузално отношение, за обезпечаването на изпълнението по което е издаден ефекта, кредиторът - поемател не дължи доказването съществуването на каузална сделка.

От събраните по делото доказателства не се установява между страните по делото да са съществували твърдените каузални правоотношения - дадени от Карабойков суми за закупуване на земеделски земи и за развитие на ответното дружество. По делото не се представиха каквито и да било доказателства ищецът да е предоставял сума от 200 000 лева на ответното дружество за „закупуване на земеделски земи и за развитие на дружеството“ – в тази насока не са представени каквито и да било писмени доказателства, липсват и свидетелски показания в тази насока. Подобно задължение не е отразено и в счетоводните документи на ответното дружество, не е декларирано от ищеца Р. Карабойков в годишните му данъчни декларации съгласно изискването на чл. 50 ал. 1 т. 5 от ЗОДФЛ.

По делото не се представиха каквито и да било доказателства за притежаваните от ответното дружество недвижими имоти и движими вещи към момента на прехвърляне на дружествените дялове на М. П. а през 2012 г. и след това. Свидетелите най-общо говорят, че дружеството е имало собствени имоти (ниви) и че е арендовало такива, както и че е имало (придобивало) селскостопански машини и прикачен инвентар, но не могат да индивидуализират недвижимите имоти, нито селскостопанските машини и прикачния инвентар. Съществува и законова забрана собствеността върху недвижими имоти, МПС, селскостопански машини и прикачен инвентар да се доказва със свидетелски показания (Чл. 164 ал. 1 т. 3 ГПК), тъй като установяването на собствеността, респ. наличието на арендни договори се

доказва само и единствено с писмени документи съгласно изискванията на Закона за движение по пътищата, Закона за арендата в земеделието и Закона за регистрация и контрол на земеделска и горска техника .

Следва да се отбележи ,че ищецът е притежавал пълномощно да се разпорежда с имуществото на ответното дружество (л.10-11 от делото, т. втори), така че е напълно възможно чрез него той да е отчуждил активи на дружеството ,за които счита ,че са негови в качеството му на скрит собственик. Правомощията на ищеца, дадени му от горното пълномощно ,са стандартни за търговския пълномощник (Чл.23 ТЗ) и от тях не може да се направи извод, че ищецът е скрит собственик на ответното дружество .Следва да се има предвид и фактът ,че към момента на издаване на пълномощното между ищеца и свидетеля М. Ц. П.а е съществувало особено доверие поради факта ,че двата по това време са живеели на семейни начала.

За пълнота на изложението съдът намира за нужно да добави ,че намира процесния запис на заповед за нищожен на поне две основания.

На първо място записът на заповед е нищожен на основание чл.26 ал.1 във връзка с чл.38 ал.1 от ЗЗД ,тъй като е издаден от физическото лице Р. К. в качеството му на управител на „Е. Д. ЕООД , и с който запис на заповед е поето задължение към физическото лице Р. К. . Налице е хипотезата на „договаряне съм със себе си“, визирана в разпоредбата на Чл.38 ал.1 ЗЗД ,по силата на която представителят не може да договаря от името на представлявания нито лично със себе си, нито с друго лице, което той също представлява, освен ако представляваният е дал съгласието си за това. Установената забрана за договаряне сам със себе си намира приложение както при доброволното представителство, така и при органното представителство на юридическите лица.

При едноличните дружества с ограничена отговорност въпросите от компетентността на общото събрание се решават от едноличния собственик ,за което се съставя протокол в съответната за решенията на общото събрание форма по силата на Чл.147 ал.2 ТЗ. По делото не е представено такова решение ,нито се твърди да има такова решение .Вземането на такова решение е единствено от компетентността на общото събрание поради наличието на свързани лица по смисъла на §1ДР на ТЗ и по аналогия с Чл.137 ал.1 т.8 ТЗ.

Записът на заповед е недействителен по отношение на ответното дружество на основание чл.40 ЗЗД ,по силата на който ако представителят и лицето ,с което се договаря,се споразумеят във вреда на представлявания ,договорът не произвежда действие за представлявания.По делото се установява за безспорно ,че ищецът Р. К. като управител -представител по закон на ответното дружество към 19.03.2012 г. е подписал запис на заповед, увреждащ представляваното лице ,гарантиращо бъдещи невъзникнали,неопределени и неопределяеми задължения на дружеството към ищеца .Формулиран по този начин записът на заповед се явява източник на неоснователно обогатяване „

Неоснователен е и евентуалният иск с правно основание чл.534 ал.1 от ТЗ ,тъй като

Правото на иск по чл.534 ТЗ възниква ,когато е погасено правото на иск по чл.531 ал.1 ТЗ и тези права не съществуват успоредно защото законът не предоставя право на избор. Искът обаче по чл.534 ТЗ почива на правилата на неоснователното обогатяване и с него приносителят на записа, изгубил иска по чл.531 ал.1 ТЗ поради изтекла давност, търси сумата от издателя с която той се е обогатил в негова вреда- такава хипотеза не е налице поради липсата на изтекла погасителна давност.От събраните по делото доказателства не се и установява неоснователно обогатяване на ответника за сметка на ищеца.

ПО ОТНОШЕНИЕ НА РАЗНОСКИТЕ

С оглед изхода на делото и на основание Чл.78 ал.3 ГПК ищецът Р. М. К., ЕГН: ***** с адрес: С. следва да бъде осъден ДА ЗАПЛАТИ на Е. Д. ЕООД, ЕИК: .. с адрес: с. В. направените по делото разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 9000 лв. и разноски за възнаграждение на вещи лица в размер на 1100 лв.(600 лв.за съдебносчетоводни експертизи и 500 лв.за съдебнографическа експертиза).

Водим от горното Съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ иска на Р. М. К., ЕГН: ***** с адрес: С. чрез адвокат В. А. В., САК срещу „Е. Д.“ ЕООД, ЕИК: . с адрес: с. В. с правно основание чл. 422

ГПК вр. с чл. 535 вр. с чл. 486, ал. 1, т. 4 ТЗ да се признае за установено, че в полза на Р. М. К., ЕГН: ***** съществува вземане срещу Е. Д. ЕООД, ЕИК . в размер на 200 000.00 / двеста хиляди / лева, представляваща сума по издаден запис на заповед на 19.03.2012 г. с падеж 19.03.2020 г., ведно със законната лихва върху главницата от 15.09.2021 г. до окончателното погасяване на задължението, за което вземане е издадена заповед за незабавно изпълнение по чл. 417, т. 10 ГПК по ч.гр.д. № 1953/2021 г. по описа на VII с-в на Видинския районен съд.

ОТХВЪРЛЯ иска на Р. М. К., ЕГН: ***** с адрес: С. чрез адвокат В. А. В., САК срещу Е. Д. ЕООД, ЕИК: . с адрес: с. В. с правно основание чл. 534, ал. 1 ТЗ да бъде осъден ответникът Е. Д. ЕООД, ЕИК: ., да заплати на Р. М. К., ЕГН: ***** 200 000.00 / двеста хиляди / лева, представляваща сума. с която „Е. Д. „ЕООД се е обогатило във вреда на Р. М. К..

ОСЪЖДА Р. М. К., ЕГН: ***** с адрес: С. чрез адвокат В. А. В., САК ДА ЗАПЛАТИ на Е. Д. ЕООД, ЕИК: . с адрес: с. В. направените по делото разноси за адвокатско възнаграждение в размер на 9000 лв. и разноси за възнаграждение на вещи лица в размер на 1100 лв.

Решението подлежи на обжалване пред Апелативен съд-С. в двуседмичен срок от връчване на препис.

Съдия при Окръжен съд – В.: _____